

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 13Csp/86/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920203786
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Franková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7920203786.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov, sudkyňa JUDr. Eva Franková, v právnej veci žalobkyne: K. O., C.. XX.XX.XXXX, S. I. X, U., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47234466, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35807598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava - Staré Mesto, zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, IČO: 42185190, advokátka so sídlom Majerníková 3479/3A, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 224,80 Eur s prísl. t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 112,40 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od doručenia platobného rozkazu, t. j. od 10.09.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.

III. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Podanou žalobou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 224,80 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 224,80 Eur od 10.09.2020 do zaplatenia z titulu primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania. Nárok odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila dňa 24.10.2011 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX a dňa 27.03.2012 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX a nakoľko sa domnievala, že tieto úvery sú bezúročné a bez poplatkov, podala žalobu na súd. Súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel rozsudkom sp. zn. 15C/444/2015 - 101 zo dňa 24.06.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v I. sp. zn. 3Co/1/2017 zo dňa 18.01.2018 s tým, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.124,- Eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.2.2018 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v I. sp. zn. 3Co/1/2017-149 zo dňa 18.1.2018. Žalobkyňa týmto preukazovala, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu jej práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovanými ustanoveniami § 52 a nasl. z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa tvrdila, že jej preto ako spotrebiteľovi vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Poukázala na právny názor vyjadrený v rozsudku C. O. O. sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 v ktorom sa konštatuje, že tento inštitút má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom má byť odradenie dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľovi ako aj vyvolanie aktivity na strane spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípade, že ich dodávateľia

hrubým spôsobom porušujú. Spotrebiteľ ako slabšia strana v spotrebiteľských vzťahoch má požívať vyššiu ochranu, pričom jediným predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bude úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností na súde, tzn. že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo určí v rozsudku neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákon ďalej neurčuje žiadne ďalšie kritériá na pokiaľ ide o rozsah primeraného finančného zadosťučinenia a bude na úvahe súdu v akom rozsahu toto priznaná. Tvrdila, že v jej prípade došlo k naplneniu podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. právoplatným rozsudkom Okresného súdu D. sp. zn. 15C/444/2015 - 101 zo dňa 24.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v I. sp. zn. 3Co/1/2017 zo dňa 18.01.2018, ktorými jej bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo výške 1.124,- Eur s prísl.. Žalobkyňa teda v skoršom konaní úspešne uplatnila porušenie svojich práv žalovaným preto mala za to, že sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tvrdila, že požadovaná suma 224,80 Eur, ktorá predstavuje 20 % z celkovej priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, je vzhľadom na okolnosti prípadu primeraná.

2. Z vyjadrenia žalovaného doručeného súdu dňa 14.10.2020 vyplýva, že žiada žalobu zamietnuť. Pripustil, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má za to, že rozhodnutie súdu vo veci 15C/444/2015 má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žalovaný sa bránil aj tvrdil, že jeho opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie 15C/444/2015 neprímerane prísne, pričom žalobkyňa žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Priznanie žalobkyňou požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalobkyňa bola v skoršom konaní úspešná, a preto bol žalovaný toho názoru, že už raz došlo k náprave porušeného práva. Žalovaný rozporoval aj výšku finančného zadosťučinenia, keďže žalobkyňa relevantne neodôvodnila jeho výšku. Zdôrazňoval, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je zákonným ustanovením s relatívne vágnoú hypotézou. Za predpoklady priznania finančného zadosťučinenia považuje: porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia, zodpovedná osoba. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t. j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone však nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Jeho účelom má byť zamedzenie zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Žalovaný zdôraznil, že ak spotrebiteľ neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže to byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu, ale aj funkciu preventívnu. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne, v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho

vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. V danom prípade bolo žalobkyni priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto nie je čo kompenzovať. Pokiaľ by súd priznal žalobkyni aj finančné zadosťučinenie, nebude možné ho považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, lebo by išlo o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Žalovaný pripustil, že určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok C.Y. O. Č. sp. zn. I. Odo 45/97 zo dňa 25. 3. 1998, rozsudok C. O. Č. sp. zn. 29 Odo 652/2001 zo dňa 18.09.2002, rozsudok C. O. Č. sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, rozhodnutie C. O. Č. sp. zn. 32 Cdo 139/2008 zo dňa 29.04.2008. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal súdu žalobu zamietnuť.

3. Súd nariadil na deň 16.07.2021 pojednávanie, na ktoré predvolal strany sporu. Žalovaný ani jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčasť ospravedlnili, súhlasili s tým, aby súd konal a rozhodol v ich neprítomnosti. Účasť na pojednávaní je právom strán sporu, ktoré v danom prípade využité nebolo, a preto súd v súlade s § 180 CSP vykonal pojednávanie v ich neprítomnosti.

4. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou, a to: Predžalobnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 04.09.2020, rozsudkom Okresného súdu D. sp. zn. 15C/444/2015 - 101 zo dňa 24.06.2016, rozsudok Krajského súdu v I. sp. zn. 3Co/1/2017 zo dňa 18.01.2018, a zistil nasledovný skutkový stav veci:

5. Z pripojeného spisu Okresného rozsudku Okresného súdu D. sp. zn. 15C/444/2015 súd konštatuje, že na tunajšom súde sa viedlo konanie medzi K. O. a Pohotovosťou, s.r.o. S. o zaplatenie 1.124 € s prísl. V konaní súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 15C/444/2015- 101 zo dňa 24.06.2016 tak, že žalobe vyhovel v plnom rozsahu a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.124,- Eur s 8,15 % ročným úrokom z omeškania od 09.06.2015 do zaplatenia a trovy konania vo výške 627,37 Eur. Súd dospel k záveru, že nakoľko zmluvy zakladajúce záväzkovo - právny vzťah medzi stranami sporu neobsahovali všetky zákonné náležitosti podľa z. č. 129/2010 Z.z., je potrebné považovať úvery poskytnuté na ich základe za bezúročné a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 cit. zák. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v I. sp. zn. 3Co/1/2017 - 149 zo dňa 18.01.2018, ktorým bol potvrdený rozsudok zo dňa 24.06.2016 a žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvný vzťah sporových strán ako vzťah spotrebiteľský a úverové zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Tiež správne zameral dokazovanie na zistenie, že či zmluvy obsahujú náležitosti predpísané § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., resp. či obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. Napokon súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvy neobsahovali údaje o úrokovej sadzbe, o ročnej percentuálnej miere nákladov, priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov, dátum konečnej splatnosti úveru, a v dôsledku toho je potrebné tieto zmluvy, resp. úvery poskytnuté na ich základe za bezúročné a bez poplatkov. Ak teda žalobkyňa plnila žalovanému sumu 2.274,- Eur bez právneho dôvodu a mala plniť len 1.150,- Eur, vznikol na strane žalovaného majetkový prospech vo výške 1.124,- Eur, ktorý je povinný žalovaný vydať v zmysle § 451 OZ, pričom námietky žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci považoval súd za právne irelevantné.

6. Z Predžalobnej výzvy na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 04.09.2020 súd konštatuje, že žalobkyňa žiadala žalovaného o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 224,80 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a to nadväzujúc na výsledok konania vedeného na Okresnom súde D. pod sp. zn. 15C/444/2015, a to v lehote do 09.09.2020, bezúspešne.

7. Po prevedení dokazovania súd právne uzatvára:

8. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

9. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

10. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

13. Podľa § 488 OZ, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

14. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

15. Podľa § 517 ods. 1 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

16. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

17. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

18. Podľa § 3 ods. 5 in fine zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Vykonaným dokazovaním súd spoľahlivo zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným existoval záväzkový právny vzťah titulom dvoch zmlúv o spotrebiteľskom úvere, a to zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 24.10.2011 a zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.03.2012. Z rozsudku Okresného súdu D. sp. zn. 15C/444/2015 - 101 zo dňa 24.06.2016 a rozsudku Krajského súdu v I. sp. zn. 3Co/1/2017 zo dňa 16.02.2018 súd zistil, že po preskúmaní vyššie špecifikovaných úverových zmlúv súdy dospeli k záveru, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu je spotrebiteľského charakteru, a preto sa má posudzovať podľa právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské vzťahy, resp. zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdy tiež zistili, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu niekoľkých ustanovení z. č. 129/2010 Z.z. čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov. Súd konštatoval, že nakoľko zmluvy neobsahovali niektoré údaje požadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., čo bude mať za následok, že poskytnuté úvery budú považované za bezúročné a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa plnila na základe týchto zmlúv žalovanému bez právneho dôvodu, na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie nazvyš uhradenými splátkami úveru vo výške 1.124,- Eur, na vydanie ktorej sumy súd žalovaného zaviazal.

20. V tomto konaní si žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadostučinenie vo vzťahu ku ktorému má súd za to, že v konaní sp. zn. 15C/444/2015 bolo jednoznačne preukázané porušenie povinnosti na strane dodávateľa, t. j. žalovaného podľa § 3 ods. 5 in fine zákona č. 250/2007 Z.z.. Dôsledkom porušenia povinnosti na strane dodávateľa (napr. ust. § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov konštatované v odôvodnení rozsudku zo dňa 24.06.2016) bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov. Bolo teda nesporne preukázané, že v danom konaní bola žalobkyňa úspešná, a tak súd považoval podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. za naplnené. Argumenty žalovaného o tom, že už samotné rozhodnutie, ktorým mu súd uložil povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v sume 1.124,- Eur je dostatočným dovŕšením porušeného práva neobstojí, nakoľko zákonodarca jednoznačne špecifikoval v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. možnosť spotrebiteľa domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia ako osobitného prostriedku odlišného od iných prostriedkov dostupných pre spotrebiteľa ako potencionálneho žalobcu v konaniach smerujúcich k dosiahnutiu nápravy v prípadoch porušenia práva alebo povinnosti dodávateľmi. Samotné okolnosti týkajúce sa uzavretia pôvodných záväzkových vzťahov medzi stranami tiež nemôžu zohrať úlohu v konaní, v ktorom súd rozhoduje o priznaní alebo nepriznaní primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko tieto boli predmetom preskúmania v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/444/2015.

21. V ďalšom sa súd zaoberal posúdením výšky finančného zadosťučinenia a zistil, že žalobkyňa iba čiastočne uniesla dôkazné bremeno v časti preukázania takej ujmy (najmä psychickej), ktorá by odôvodňovala nárok na požadované primerané finančné zadosťučinenie v sume 224,80 Eur. Ustanovenie § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. nešpecifikuje žiadne kritériá, ktoré by sa mali posudzovať pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a tak určenie výšky ostáva na úvahe súdu. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nešpecifikovala bližšie ujmu, ktorá jej mala byť spôsobená nezákonným konaním žalovaného okrem toho, že sa v osobitnom konaní musela obrátiť na súd proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu a že v danom konaní spor vyhrala. Jej ujma ani nepriamo nevyplýva z podaní adresovaných súdu, pričom sa na pojednávaní na súde osobne nezúčastnila a celú argumentáciu ponechala len na svojho právneho zástupcu, sama v konaní neprejavila žiadnu aktivitu, záujem o priebeh konania. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu A. M. sp. zn. 13CoCsp/35/2020 zo dňa 20.4.2021, v ktorom súd dospel k zhodným záverom a požadované finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi znížil na symbolických 50 Eur. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval súd priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 112,40 Eur za primerané, a to aj vzhľadom na dĺžku trvania nezákonného stavu od 24.10.2011, t. j. uzavretie prvej zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, do 16.02.2018, t. j. právoplatnosti rozhodnutia vo veci 15C/444/2015 ako aj na to, že žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na súde, a to opakovane, a tiež vzhľadom na existenciu objektívnej spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne, napr. znížením životnej úrovne žalobkyne po dobu trvania nezákonného stavu, súd považuje priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 112,40 Eur (10 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia 1.124 €), za primerané. Súd zohľadnil všetky okolnosti a osobitosti prípadu, dospel k záveru, že takéto finančné zadosťučinenie bude vo vzťahu k žalovanému pôsobiť dostatočne odradzujúco a na strane žalobkyne nebude plniť funkciu finančného obohatenia alebo majetkovej škody. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, lebo v porovnaní s tým čo žalobkyňa požadovala súd jej priznal menej.

22. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, a to aj napriek tomu, že jej prisúdil iba polovicu z tej sumy, ktorú žiadal priznať. Súd bol toho názoru, že nakoľko výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od voľnej úvahy súdu, už to, že jej súd priznal takýto nárok, je potrebné posudzovať ako plný úspech v konaní, a tak jej úspech súd v konaní kvalifikoval ako plný úspech aj napriek tomu, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Trebišov v 3 vyhotoveniach.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolacie dôvody a dôkazy

na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363 ods. 1 CSP).

2. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že (§365 ods. 1 CSP)

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 356 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.